Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

«Αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἀποφασισμέναι νὰ μείνουν εἰς Εὐρώπην»

ΑΦΗΓΗΜΑ ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

79ον

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1963 ὁ πρόεδρος Κέννεντυ ἐταξίδευσε, γιὰ τελευταία φορά, στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη.

Τὴν 21η Ἰουνίου ἔφθασε στὴ Γαλλία, ὅπου τὸν ἐπευφήμησαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν στρατηγὸ Ντὲ Γκὼλ ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς διασυμμαχικῆς πυρηνικῆς δυνάμεως (ὁ στρατηγὸς φέρει βαρέως, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ δὲν παρέχει σὲ καμμίαν ἄλλη χώρα βοήθεια γιὰ νὰ γίνῃ αὐτοτελὴς πυρηνικὴ δύναμις καὶ προτείνει μόνον συνεργασία ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης χρησιμοποιήσεως τῶν ὅπλων αὐτῶν).

Ἐν συνεχείᾳ μετέβη στὴν Γερμανία, ὅπου τὸν ἀνέμεναν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Ἔφθασε στὴν Κολωνία τὴν Κυριακὴ 23 Ἰουνίου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν Ντὴν Ρὰσκ καὶ τὸν στρατηγὸ Λούσιους Κλαίη, εἰδικὸ σύμβουλο ἐπὶ τῶν γερμανικῶν ὑποθέσεων.

Στὸ ἀεροδρόμιο τὸν ἀνέμενε ὁ πρόεδρος τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως δόκτωρ Ἀντενάουερ, ὁ ὁποῖος τὸν προσεφώνησεν, ὑπογραμμίσας τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν Γερμανία καὶ τὸ Βερολῖνο περικοπὴν τοῦ λόγου τοῦ Κέννεντυ τῆς 10ης Ἰουνίου στὸ πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσιγκτων. Ὁ πρόεδρος εἶχε τονίσει ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι ἀποφασισμέναι νὰ τηρήσουν τὰς ὑποχρεώσεις των. «Δὲν ὑπῆρχε καλύτερος τρόπος — εἶπε ὁ Ἀντενάουερ — γιὰ νὰ δείξετε τὴν ἀποφασιστικότητά σας, κύριε πρόεδρε, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴν ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία. Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πράξετε τίποτε πιὸ ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν συμμαχία μας».

Ὁ πρόεδρος Κέννεντυ ἀπήντησε μὲ τὸν κάτωθι λόγον, ὁ ὁποῖος μετεδίδετο ἀπὸ τὰ συνεργεῖα ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως σ' ὅλον τὸν κόσμο:

«Κύριε Καγκελλάριε, Κύριοι Ὑπουργοί,

»Εἶναι εὐγνώμων διὰ τὴν πρόσκλησιν σας καὶ εὐτυχὴς διότι εὑρίσκομαι ἐδῶ. Διέσχισα τὸν Ἀτλαντικὸν ἐπὶ ἀποστάσεως 3.500 μιλίων περίπου κατὰ μίαν κρίσιμον ἐποχὴν εἰς τὴν ζωὴν τῆς μεγαλειώδους συμμαχίας. Ἡ ἑνότης μας ἐσφυρηλατήθη εἰς στιγμὰς κινδύνου· πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἡ συμμαχία μας συνετέθη διὰ νὰ ἀποτρέψῃ ἕνα νέον πόλεμον. Πρέπει τώρα νὰ ἀνεύρῃ μίαν ὁδὸν πρὸς μίαν νέαν εἰρήνην. Ἡ στρατηγική μας ἐδημιουργήθη κατὰ μίαν ἐποχὴν διαιρέσεως τῆς Εὐρώπης πρέπει ὅμως νὰ ἀποβλέπει πρὸς τὸν στόχον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἑνότητος καὶ πρὸς ἕνα τερματισμὸν τῶν διαιρέσεων τῶν λαῶν καὶ τῶν χωρῶν.

»Ἡ συμμαχία μας διανύει μίαν μεταβατικὴν περίοδον καὶ τοῦτο εἶναι οἷον ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι. Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἔπαυσε νὰ ἐξασθενίζῃ ἀπὸ διαμάχας καὶ μὲ γοργὸν ρυθμὸν καθίσταται πλήρης κοινωνὸς τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀσφαλείας. Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη δὲν εἶναι πλέον τὸ σπέρμα τοῦ ψυχροῦ πολέμου, ἀλλὰ ὄργανον ἑνότητος καὶ ὑπόδειγμα συνδιαλλαγῆς. Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, τέλος, δὲν ἀποτελεῖ πλέον περιοχὴν χρήζουσαν βοηθείας, ἀλλὰ δύναται νὰ εἶναι πηγὴ ἰσχύος διὰ τὰς δυνάμεις τῆς ἐλευθερίας καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον.

»Θεωροῦμεν καθῆκον τὸ νὰ ὑπερασπίσωμεν καὶ νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν μακρόχρονον δυτικὴν παράδοσιν ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἰδική μας, δεδομένου ὅτι πηγάζει ἀπὸ μίαν κοινὴν κληρονομιάν. Οἰκονομικῶς, στρατιωτικῶς, πολιτικῶς, αἱ δύο μας χῶραι, καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι χῶραι τῆς συμμαχίας, ἐξαρτῶνται τώρα ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

»Εἴμεθα σύμμαχοι εἰς τὸν μόνον πόλεμον τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν· τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς πενίας, τῆς πείνας, τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀμαθείας, εἰς τὰς ἰδίας μας χώρας καὶ καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅλοι γνωρίζομεν τὴν σημασίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ὁ λαός μας ἐμμένει στερρῶς εἰς τὴν εἰρηνικήν της ἐπικράτησιν καὶ ἐπιτυχίσιν.

Ἡ παραμονή μου εἰς τὴν χώραν αὐτὴν θὰ εἶναι πολὺ σύντομος. Ἀλλὰ ὑπὸ εὐρυτέραν ἔννοιαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εὑρίσκονται ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἤπειρον μὲ σκοπὸν νὰ παραμείνουν. Ἐπὶ ὅσον διάστημα ἡ παρουσία μας εἶναι ἐπιθυμητὴ καὶ ἀπαραίτητος, αἱ δυνάμεις μας καὶ αἱ ὑποχρεώσεις μας θὰ παραμένουν. Διότι ἡ ἀσφάλεια σας εἶναι καὶ ἰδική μας ἀσφάλεια, ἡ ἐλευθερία σας εἶναι ἡ ἐλευθερία μας καὶ μία ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ ἐδάφους σας ἀποτελεῖ ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ ἰδικοῦ μας ἐδάφους. Ἀπὸ ἀνάγκην ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συναισθηματικότητα, ἀπὸ ταυτότητα ἀντιλήψεων περὶ εἰρήνης ἀλλὰ καὶ περὶ πολέμου, τὰ πεπρωμένα μας εἶναι κοινά.

»Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1945 περίοδον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, μετὰ 150 ἐτῶν ἀποχώρησιν, ἢ ἀπομόνωσιν, ἔχουν δυνηθῆ νὰ διαδραματίσουν σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν μεγάλην μάχην τῆς ἐλευθερίας καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον.

»Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, δὲν θεωροῦν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν ὡς βάρος — τὴν θεωροῦν ὡς προνόμιον τὸ ὁποῖον παρέχεται εἰς αὐτὰς διὰ νὰ διαδραματίσουν τὸν ρόλον των κατὰ τὰς μεγάλας αὐτὰς ἡμέρας.

»Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ἐπίσης ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν συμπράττοντες μεθ' ἡμῶν, ἐπιθυμοῦντες τὴν συνέχισιν αὐτῆς τῆς κοινῆς προσπαθείας, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι θὰ συντελοῦν ἐπωμιζόμεναι τὴν δικαίαν μερίδα τοῦ βάρους εἰς ἕνα πελώριον ἡμικύκλιον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Βερολίνου μέχρι τῆς Σαϊγκόν. Θὰ διατηρήσωμεν τὸν ἐλεύθερον αὐτὸν κόσμον ἐλεύθερον μέχρις ὅτου ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, ὅπως προεῖπε ὁ Τόμας Τζέφφερσον, ἡ νόσος τῆς ἐλευθερίας ποὺ εἶναι μεταδοτική, ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

Τὸ πλῆθος, ὅταν ὁ πρόεδρος ἐπέβη ἀνοικτοῦ αὐτοκινήτου γιὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τὴν πόλη τῆς Κολωνίας, τὸν συνώδευσε μὲ θερμότατες ἐκδηλώσεις. Χιλιάδες Γερμανῶν ἀνέμιζαν τὰ μαντήλια τους, ἐζητωκραύγαζαν, ἄλλοι χειροκροτοῦσαν.

Σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ 15 μιλίων διὰ μέσου τῆς Ρηνοχώρας ἦσαν παρατεταγμένα πλήθη χωρικῶν, ποὺ ἐπερίμεναν νὰ ἐπευφημήσουν τὸν πρόεδρο. Καὶ ὅσο ἡ πομπὴ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἀρχαία πόλη τῆς Κολωνίας, τὰ πλήθη ἐγίνοντο πυκνότερα. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε συμβῆ αὐτὸ τὸ λαϊκὸ ξεσήκωμα.

Ἀπὸ τὴν Κολωνία, ὁ Κέννεντυ μετέβη στὴν πρωτεύουσα τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας, τὴν Βόννη. Καὶ ἐκεῖ τὸν ἀνέμενε μία ἄνευ προηγουμένου λαϊκὴ ὑποδοχή.

Ὁ Κέννεντυ, ἀπαντῶν εἰς προσφώνησιν τοῦ δημάρχου, εἶπε:

«—Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τοῦ 1945 αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατόπιν ἀπομονώσεώς των ἡ ὁποία διήρκεσεν ἐπὶ 150 ἔτη ἠδυνήθησαν νὰ διαδραματίσουν ἀξιόλογον ρόλον εἰς τὸν μεγάλον ἀγῶνα διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἀνὰ τὸν κόσμον. Καὶ δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν θεωρεῖ τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν ὡς ἐπαχθὲς φορτίον ἀλλ' ὡς προνόμιον διότι δύναται νὰ παρέχῃ τὴν συμβολήν του κατὰ τὰς σημερινὰς μεγάλας ἡμέρας. Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι συμπράττουν μαζί μας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιθυμοῦν ὅπως ἡ κοινὴ αὐτὴ προσπάθεια συνεχισθῇ, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι θὰ συμβάλουν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν μεγάλην καμπύλην γραμμὴν τὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Βερολίνου μέχρι τῆς Σαϊγκόν. Θὰ διατηρήσωμεν ἐλεύθερον τὸν ἐλεύθερον κόσμον μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, ὡς προέβλεψεν ὁ Τόμας Τζέφερσον, ἡ ἀσθένεια τῆς ἐλευθερίας ἡ ὁποία εἶναι μεταδοτική, ἐπεκταθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον».

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΡΕΝΑ
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΪΑ
Ὑψηλὰ Ἀλώνια - Κάτωθι Ὀνόφα
Παναχαϊκοῦ 2 - Τηλ. 27-34
Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

MODELLIA

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ νέα τηλέφωνα τῶν στεγνοκαθαριστηρίων ΣΤΑΡ μὲ τὰ παγκοσμίου φήμης μηχανήματα BOCOE ἢ BEVE εἶναι

61—94 Ἀμέσου ἐξυπηρετήσεως
60—31 Ἐργοστασίου
Σ Τ Α Ρ Κορίνθου—Παντανάσσης (κεντρικὸν)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι

Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΡΓΟΛΗΠΤΩΝ ΥΔΡΑΥΛΙΚΩΝ

λόγω τῆς ἀσθενείας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀναβάλλεται μέχρι νεωτέρας ἀνακοινώσεως

ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΠΟΤΟΠΟΙΪΑ
ΔΗΜ. ΑΡ. ΚΟΜΠΟΧΟΛΗ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ 53 (ΥΨΗΛΑ ΑΛΩΝΙΑ)
ΤΗΛΕΦ. 23 - 56, ΠΑΤΡΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Σοῦ κοινοῦ καὶ τῶν πελατῶν μας, ὅτι μετεφέραμεν τὴν Ποτοποιΐαν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου — Γεροκωστοπούλου 3 εἰς τὴν ὁδὸν Χαραλάμπη 53 (Ὑψηλὰ Ἀλώνια).

Τὰ ἐγκαίνια τελοῦμεν αὔριον Σάββατον καὶ ὥραν 6.30 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς νέας ἐγκαταστάσεώς μας ἰδιοκτήτου οἰκοδομῆς, θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν πληρέστερον νὰ ἱκανοποιήσωμεν τοὺς πελάτας εἰς τὰ προϊόντα μας εἰς ποιότητα καὶ τιμήν.

Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μᾶς ἐμπιστευθῆτε τὰς παραγγελίας σας καὶ θὰ μᾶς τιμήσετε διὰ τῆς παρουσίας σας, Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ διατελοῦμεν

Μετ' ἐκτιμήσεως
ΔΗΜ. ΑΡ. ΚΟΜΠΟΧΟΛΗΣ

ΣΗΜ.: Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν σας ἐξυπηρετῆσθε δι' αὐτοκινήτου τῆς ἐπιχειρήσεως, τηλ. 23-56
ΠΩΛΗΣΙΣ: Χονδρικὴ καὶ λιανική.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὴν πολυαγαπημένην μας ἀδελφὴν καὶ θείαν

ΕΙΡΗΝΗΝ χήραν Ν. ΤΣΙΜΑ

ΕΤΩΝ 75

θανοῦσαν χθὲς κηδεύομεν σήμερον Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11ην π. μ. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Ἀλεξιωτίσσης (Β' Νεκροταφεῖον).

Οἱ ἀνεψιοί: Σταματούλα χήρα Ν. Τσιμᾶ, Δημοσθένης καὶ Ἀνθούλα Τσιμᾶ, Γεώργιος, Αἰκατερίνη, Εὐμορφία Τσιμᾶ, Κωνσταντῖνος καὶ Ροδοθέα Τσιμᾶ, Μαργαρίτα καὶ Νικόλαος Καββαδίας, Ἀνθὴ καὶ Σταῦρος Ἀθανασάκος. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ, ἐργολάβος κηδειῶν, Κορίνθου 248, τηλ. 20—06 καὶ 44—68

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Σάββατον καὶ ὥραν 8 π. μ. εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου Ροΐτικων, ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας πατρός, ἀδελφοῦ, θείου καὶ πάππου

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως παραστοῦν κατ' αὐτό.

Τὰ τέκνα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΗΘΟΥΝ ΟΙ 18 ΕΚΤΕΛΕΣΘΕΝΤΕΣ ΤΟ 1944 ΑΙΓΙΩΤΑΙ

ΝΑ ΜΗ ΞΕΧΑΣΘΗ Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ

Συνεπληρώθησαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου 1944 ποὺ οἱ Γερμανοὶ κατακτητὲς ἐκτελοῦσαν στὴν Πάτρα τοὺς 18 Αἰγιῶτες.

Ἡ 23 Φεβρουαρίου ἦταν μία τραγική, ἀλλὰ καὶ ἡρωϊκὴ γιὰ τὸν τόπο μας ἐπέτειος. Συμπληρώθηκαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο τῶν 18 συμπολιτῶν μας, ποὺ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν θρυλικὸ Παπαθόδωρο, τὸν ἁλησμόνητο ἱερέα καὶ διανοούμενο Θεόδωρο Παπαγεωργίου καὶ τὸν ποιητὴ Γιάννη Βαλσαμίδη, ἔπεσαν στὴν Πάτρα ἀπὸ τὰ βόλια τοῦ Γερμανοῦ κατακτητοῦ, χάριν τῆς τιμῆς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς λευτεριᾶς τῆς Πατρίδος.

Μὲ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ ὁμαδικὴ θυσία τῶν γενναίων τέκνων του, τὸ Αἴγιον ἔδωσε γιὰ πάντα τὸ παρόν του στὸν γενικώτερο ἀγῶνα τῶν λαῶν τῆς γῆς ἐναντίον τοῦ ναζισμοῦ.

Εἶναι δυστυχῶς κρίμα, μὲ τὸ πνεῦμα ποὺ κυριάρχησε μεταπολεμικὰ στὴν Ἑλλάδα, νὰ μὴν ὑπάρχει ἕνα μνημεῖο ποὺ νὰ διατηρῇ τὴν μνήμη τῶν ἐνδόξων ἐκείνων Βοστιτσάνων πατριωτῶν ποὺ εἶναι οἱ: Σταυρόπουλος Ἰωάννης ἐκ Ριζομύλου, Τριγώνης Σωτήριος, Γκουζίν Ἀνδρέας (Ρῶσος), Κρίτσας Ἀθανάσιος, Κωστόπουλος Παναγιώτης, Σουφλῆς Στέφανος, Δημόπουλος Ἡρακλῆς, Βλάχος Ἐλευθέριος Ἀργυρόπουλος Ἀναστάσιος, Σταυρόπουλος Βασίλειος Παλυδωρόπουλος Χρῖστος Γιαννόπουλος Ἀνδρέας Βαλσαμίδης Ἰωάννης Κουρτόπουλος Ἀρίστος Παπαβασιλείου Βασίλειος, Νικολαΐδης Ἀντώνιος ἐξ Αἰγίου, Γκιώνης Γεώργιος ἐκ Κουλούρας καὶ Παπαγεωργίου Θεόδωρος ἱερεὺς ἐξ Αἰγίου.

Μέσα στὴ θυσία τῶν 18 βρίσκεται καὶ ἡ μεγάλη προσφορὰ στὸν πατριωτικὸ ἀγῶνα τοῦ βοστιτσάνικου κλήρου καὶ τῆς διανοήσεως.

Τὸν ἡρωϊκὸ κλῆρο μὲ τὴν μεγάλη ἐθνικὴ παράδοση ἀντιπροσώπευσε πανελλήνια ὁ Θεόδωρος ἱερεὺς Παπαγεωργίου, ἀπόγονος τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τοῦ 1821, τοῦ Ἀργύρη Παπαστραθόπουλου, ἐφημέριος τότε στὸ Ναὸ τῶν Εἰσοδίων, πρότυπο πνευματικοῦ πατρὸς καὶ πολυγραφώτατος ἱστορικὸς καὶ θρησκευτικὸς συγγραφέας.

Ὁ Γιάννης Βαλσαμίδης ἦταν πρωταγωνιστὴς στὶς πνευματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ τόπου μας, δημοσιογράφος, ἀνταποκριτὴς καὶ συνεργάτης πολλῶν ἐφημερίδων, ποιητής, γενικὰ ἀναγνωρισμένος, ποὺ ἔμελλε πρὶν εἴκοσι χρόνια νεώτατος, νὰ γράψῃ τὸ τελευταῖο του ποίημα, ποὺ ἦταν καὶ τὸ πιὸ ἀληθινό, γιατὶ γράφηκε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα, ὅπως ἔγραψε ὁ φίλος Κώστας Ριζόπουλος.

Μέχρι τώρα εἶναι ἐλάχιστες οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ τιμηθῇ ἡ μνήμη τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν Βοστιτσάνων. Ἔχουν βέβαια γραφτῆ πολλὰ στὴν ἱστορία τῆς πόλεως Αἰγίου τοῦ Ἀρίστου Σταυρόπουλου, στὸ ἱστορικὸ λεξικὸ τῆς πόλεως Πατρῶν τοῦ Κώστα Τριανταφύλλου, στὸ βιβλίο: «Ἡ ἐκκλησία στὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας» τοῦ Βοβολίνη, στὸ βιβλίο «Γιάννης καὶ Ἀντώνης Βαλσαμίδης» τοῦ Κώστα Ριζοπούλου καὶ στὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τῆς Φωνῆς τοῦ Αἰγίου στὸ φύλλο τῆς 20—2—1958, στὴν Ἐφημερίδα «Ἔρευνα» Αἰγίου καὶ σὲ ἄλλα φύλλα. Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἐπιβάλλονται καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἕνα μνημεῖο, μία προτομὴ ἔπρεπε νὰ εἶχαν στηθῆ. Ἔστω μία πινακίδα σὲ ἕνα δρόμο τῆς πόλεως ποὺ ἐδόξασαν ἔπρεπε νὰ θυμίζῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς Βοστιτσάνους ποὺ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τραγουδῶντας τὸ ἐθνικό μας ὕμνο βάδισαν περήφανα πρὸς τὸν θάνατο.

Ἡ 23η Φεβρουαρίου 1944 δὲν πρέπει νὰ σβήσῃ ἀπὸ τὴν μνήμη τῆς Βοστίτσας. Εἶναι τὸ μεγάλο της καύχημα.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ἱστορία ἡρωϊκῶν ἀγώνων καὶ τραγωδιῶν, ποὺ βασικὰ συνθέτουν τὴν δόξα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὥρα τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν εἶναι ἡ πιὸ ἱερή, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τοὺς στίχους, ποὺ ἔγραψε ὁ φίλος Κώστας Τριανταφύλλου στὸ ὡραῖο του ποίημα γιὰ τὸν Παπαθόδωρο.

«Μὴ γελαστῆς καὶ πῆς πὼς (ἦλθε ἡ Ἀνάστασι, τὸ τέλος
Εἶναι ἀκόμη ἡ ὥρα τῶν νεκρῶν
νεκρῶν ποὺ τοὺς ποιέπουν (χαμόσυνες καμπάνες,
νεκρῶν ποὺ τοὺς χωστιέται (ζωὴ τῶν ζωντανῶν.

Λ.Δ.Μ.

Αἴγιον

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Περιφερειακὴ Ἐπιτροπὴ Προσκόπων Ἀχαΐας γνωρίζει εἰς τοὺς κατόχους τῶν λαχνῶν τοῦ λαχείου τῆς ματαιωθείσης χοροεσπερίδος της, ὅτι ἡ κλήρωσις τούτου θὰ πραγματοποιηθῇ δημοσίᾳ εἰς τόπον καὶ ἡμερομηνίαν γνωστοποιηθησομένην διὰ τοῦ τύπου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Πάσης φύσεως ἐκτελοῦνται διὰ τῶν νεωτάτου τύπου μηχανημάτων μας
ΜΙΜΗΣ ΡΑΛΛΗΣ
Ρ. ΦΕΡΡΑΙΟΥ 77, ΤΗΛ. 28-95
Ἐργασία ἐπιμελημένη—Ἄμεσος παράδοσις—Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ «ΡΟΜΑΝΤΣΟ»

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας ἑβδομάδος τῶν ΑΠΟΚΡΕΩ
ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟ-ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
Μὲ πλῆθος ἐπικαίρου ἀποκρηάτικης ὕλης
ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ:
Ν. ΜΑΡΑΚΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΕ ΘΥΕΛΛΑ

● Ἕνα δυνατὸ κοινωνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα, παρμένο ἀπὸ τὴν ζέουσα ἑλληνικὴ πραγματικότητα, ὅπου καυτηριάζονται οἱ ὑπερβολὲς τῆς σύγχρονης νεολαίας καὶ οἱ ἐπικίνδυνες ἀντιλήψεις της γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ ὁδηγοῦν σὲ ὀλέθρια ὀλισθήματα.
● ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΗ ΚΑΘΕ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΩΜΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΙ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ ΜΙΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΩΝ:
Ἕνα τετράχρωμο 16σέλιδο ΦΩΤΟ-ΟΦΣΕΤ μὲ θαυμασίως εἰκονογραφημένα θέματα
ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗ ΣΑΣ ΤΟ ΝΕΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
«ΡΟΜΑΝΤΣΟ»
100 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΧ. 3,50

ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΥ
Δr ΠΑΝ. ΡΟΥΒΑΛΗ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΥ
61 - 79
Δέχεται 8-9 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ. Πολυκατοικία πλατεῖα Γεωργίου Α'. Χειρουργεῖ εἰς κλινικὴν Κατσίνη, τηλ. 20-38

Καλημέρα μὲ ΗΜΕΡΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

76ον

Μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες ὁ Κομνηνὸς παρακολουθεῖ τὸ μακελιό. Βουβός σφίγγοντας μὲ πεῖσμα τὰ χείλη του ἔβλεπε τὶς ἐχθρικὲς ὁδίδες νὰ ἀνασκάπτουν τοὺς λόφους καὶ νὰ ὑψώνουν σύννεφα τὸ χῶμα.

Κι' ἡ κάθε μιά, μὲ τὸ δικό της ἦχο, ξέσχιζε τὸν ἀέρα καὶ ὅταν ἔσκαζε, ἔριχνε γύρω της ἄψυχα τὰ κορμιὰ ποὺ ἀπ' τὶς φοβερὲς πληγές των ἔτρεχε βρύση τὸ αἷμα. Γύρω του ὅλοι πέφτουν. Κι' ὑποφέρει αὐτὸ τὸ τρομερὸ μαρτύριο, τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου του ποὺ τὸν προσμένει νἀρθῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ εἰκόνα τῆς Χρύσας. Κλείνει τὰ μάτια του μὲ πόνο καὶ μόνον στὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἀγαπημένη του βρίσκεται, πίσω ἀπὸ τὰ τάγματα ποὺ ἔχουν ἐμπλακεῖ στὸν θανάσιμον ἀγῶνα, μαζὶ μὲ τὸ χειρουργεῖο, ἡσυχάζει κάπως.

♣

— Λοχία! ἀκούει πίσω του μιὰ φωνή.

Στρέφει καὶ φέρνει τὸ χέρι στὸ γείσο τοῦ πηλικίου του.

— Διατάξατε, κύριε λοχαγέ.

— Νὰ μπῆς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ τμήματος καὶ νὰ κάνῃς ἀντεπίθεσι.

— Μάλιστα κύριε λοχαγέ.

— Εἶναι ἀνάγκη, τ' ἀκοῦς; Εἶναι ἀνάγκη νὰ διασπασθῆ τὸ δεξιὸ τμῆμα τοῦ ἐχθροῦ, νὰ κατρφωθῆ στὸν τόπο. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα.

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἔτρεμε. Τὶς φρικτὲς ἐκεῖνες ὧρες ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ μποροῦσε νὰ σωθῆ ἢ νὰ χαθῆ τὸ πᾶν.

Ὁ Κομνηνὸς τὸ νοιώθει αὐτὸ καὶ μὲ φωνὴ σταθερή, ἀπαντᾶ:

— Θὰ γίνῃ ὅπως διατάξετε κύριε λοχαγέ.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀπομακρυνθῆ οὔτε δεκαπέντε βήματα καὶ μιὰ ὀβίδα σχίζει μ' ἕνα τραχὺ